

Na plantación da árbore e o descubrimento do canto.

Sr. Alcalde, Sra. Tenente de Alcalde, Autoridades das institucións do noso país.
Querida Marilar

Esta cidade, que é a capital dunha das máis antigas e cultas nacións da Europa, construíu a súa historia acrisolando cada presente na súa pedra tallada, que é de pel delicada coma pétalas de brancas magnolias. Tamén hoxe Compostela constrúe a súa historia afirmando o presente, este que os versos de Marilar Aleixandre fan ficar na pedra, sendo palabras insculpidas que acollen e coa escrita irmandan os bairros da Compostela Vella, coas súas arquitecturas de pedra a falar cánticos da laxa orballada dos pedreiros, a ulir o frescor da albura da madeira dos obradoiros carpinteiros, coa Compostela Nova que vai construíndo o seu presente con estes parques de verde pano onde chantamos a pedra da escritora.

Hoxe a Compostela do século XXI, que suma tantas cidades como son as etapas do seu camiñar a historia e que unifica e abraza coa súa voz sempre nova, leda e protectora a Berenguela, que é voz antiga de boa conselleira que coa mao invisíbel guía os designios da Compostela Nova, para esta non se perder no seu camiño ao futuro sempre tan cheo de espellismos efémeros.

A Vella e a Nova baixo un mesmo ceo ou teito de arquitecturas de nube co seu vagaroso devalar, acollen tamén aqueles e aquelas que son as depositarias da alma da cidade como lugar, como ágora para a creación e o desenvolvemento concreto do pensamento democrático.

Ir construíndo a memoria da cidade cos escritores da propia cidade como símbolo, a memoria do país cos escritores do propio país, esa é a nosa intención ao longo destes xa dazaseis anos de ir chantando pedras nos que escritores e escritoras dan memoria ao rostro da Terra Verde.

Neste lugar, a cidade anovada con arquitecturas de metal e nube de saibo mariñán vai deixando pegadas, como nos areais deste o seu tempo, e lévanos aos territorios onde o mar se fai estes recantos verdes que inzan a cidade, lugares onde a natureza se fai parque ou horta ou se fai xardín feliz coas voces de inocencia dos rapaces e rapazas que soñan na Compostela onde chove tamén para que podamos soñar, como Uxío dicía no seu Courel natal.

Coa mesma arte desta cidade para construír os séculos, para que nada sexa efémero, vimos a este lugar anovado para acrisolarmos o presente e así naza de novo, deste acto de afecto e recoñecemento a Marilar Aleixandre, para que sexa inaugural a pedra e nos leve á obra da nosa escritora. Para que nela poidan entrar e transitar os territorios do non establecido e ollalo cun ollar que ten na ética e na beleza as súas pedras basilares, e así poder chegar e sentir a cerna do noso idioma. Con el Marilar Aleixandre lévanos da mao a terras que

son luz ocultada para nos mostrar unha nova natureza, un novo ser humano que hoxe é mancado por lóstregos de dor.

Marilar pon diante de nós aqueles e aquelas das que non ficará nome coñecido mais que son a razón de ser da súa obra porque están a soportar o peso da historia. Ao nos identificar coa súa obra está a nos pedir que tomemos conciencia, para que nunca perdamos a nosa capacidade de indignación ante as inxustizas.

Chantamos a pedra da escritora e tallamos a pedra dura coa fráxil palabra do poema que insculpe o seu son de bairros e lugares que fan este lugar de novo humanizado.

Tallamos na pedra os sonhos novos para que permanezan nesta cidade que se constrúe en sonhos neste parque que leva o nome de Marilar Aleixandre e que agradecemos ao goberno municipal. Partillará o riso inocente e a vida de marabillada intemporalidade dos nenos a quen ela entrega día a día unha maletinha chea de sonhos para a viaxe da vida. Para que o duro inverno só sexa o das folerpas en flor.

Facemos irmandade da pedra cuberta de palabras cos seus silencios e a árbore que recibe e saúda as estacións de vagaroso camiñar: un abruñeiro, que aínda que os dicionarios de árbores din del que é de mediana altura, especie de ameixeira brava ou espiño que pertence á familia das rosáceas, nós hoxe facémolo irmán do limoeiro de lúa que tiñas nun patio de Ceuta, da figueira á que ías comer figos ao romper a alba con teu pai en Doña Mencía, e das mimosas que en Vigo estarán en flor aló polo decembro, ou os rumorosos piñeiros de Toba cando o Nordés fai do ceo o máis azul da súa cor.

Esta árbore da primavera, este abruñeiro co que o tempo seguirá as estacións entre as pétalas da flor e os espellos da chuvia e que, como ti dis, terman do ceo, é tamén unha árbore -letra do teu abecedario de árbores, esta é a humilde árbore de ramos espiñentos que dá a flor antes que a folla e dá os froitos en azul escuro de saibo agridoce, é a arbore á que ti nos teus poemas es capaz de lle escoitar a doce voz.

Esta arboriña na que o anxo de Rilke poderá chegar ás noites, cando a luz recolle as súas azas, e follear con ledicia os teus libros, co afecto co que nós os escritores e as escritoras galegas queremos che dar un abrazo fraterno de recoñecemento e amizade.